

Sygn. akt II KO 11/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **M. P.**

skazanego za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 kwietnia 2022 r.,

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 27 września 2021 r., sygn. akt II AKa (...)

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 25 czerwca 2019 r., sygn. akt V K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej

bezzasadności.

UZASADNIENIE

W dniu 3 lutego 2022 r. do Sądu Najwyższego za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w (...) wpłynęło pismo skazanego M. P. zawierające wniosek o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 września 2021 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 czerwca 2019 r., sygn. akt V K (...).

Jako przyczyny uzasadniające wniosek skazany wskazał złe obliczenie wymiaru wymierzonej mu kary za czyn, który ze względu na fakt, że „jeden z pokrzywdzonych przebywał w szpitalu powyżej 7 dnia ale nie doszło do ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a więc powinien zostać ukarany z art. 178 § 1 k.k.”, zaś drugi z pokrzywdzonych „przebywał w szpitalu mniej niż 7 dni czyli powinien zostać ukarany z art. 157 § 2 k.k. „w konsekwencji czego sąd przyjął surowszy wymiar kary niż powinien”. Ponadto wnioskodawca wskazał na „szereg błędów podczas całego postępowania”, w tym na to, że zaginęły zeznania świadka, pokrzywdzeni składali „na policji” zeznania w języku polskim zaś podczas rozprawy korzystali z pomocy tłumacza z czego wynika, że pierwotne zeznania zostały „przygotowane przez funkcjonariuszy”, sąd nie uwzględnił wniosków dowodowych skazanego, a nadto sąd nie uwzględnił wniosku prokuratora o zmianę kwalifikacji prawnej zarzucanych czynów. Wnioskodawca wskazał także, na wolę powołania trzech nowych świadków w postępowaniu apelacyjnym, której jednak ze względu na brak zawiadomienia o terminie rozprawy apelacyjnej nie mógł zrealizować, przez co został pozbawiony prawa do obrony. Wskazał wreszcie na istnienie trzech różnych wersji zeznań pokrzywdzonych, co ma wskazywać na niemożność ustalenia przebiegu zdarzenia, za które został skazany.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek skazanego M. P. jest oczywiście bezzasadny, co skutkuje rozstrzygnięciem o odmowie jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Na wstępie wspomnieć należy, że instytucja wznowienia postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, który daje podstawy do wzruszenia prawomocnego orzeczenia wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 12 kwietnia 2018 r., III KO 25/18).

Przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku niepochodzącego od osoby wymienionej w art. 545 § 2 k.p.k. (adwokata, radcy prawnego, radcy Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Oczywista bezzasadność wniosku nie ogranicza się przy tym wyłącznie do tych wypadków, w których we wniosku o wznowienie podniesione zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania. Użycie w treści art. 545 § 3 k.p.k. zwrotu "w szczególności" nie pozostawia wątpliwości, że jest to wskazanie przykładowe. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie miało więc miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 k.p.k. karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu - art. 542 § 3 k.p.k. Tak samo ocenić należy odwołanie się do określonej podstawy wznowieniowej przez jedynie formalnie jej przywołanie we wniosku, bez wskazywania, jakie konkretnie okoliczności przemawiają za wznowieniem postępowania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2017 r., sygn. akt III KO 45/17, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2018 r., III KO 8/18, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., III KO 25/18).

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że postanowieniem z dnia 13 stycznia 2022 r., sygn. akt II KO 100/21 Sąd Najwyższy oddalił wniosek obrońcy skazanego M. P. o wznowienie postępowania w tej samej sprawie. We wniosku tym obrońca podniósł zarzuty przeprowadzenia rozprawy apelacyjnej bez udziału skazanego i jego obrońcy oraz wskazał na istnienie trzech świadków, których zeznania mogą stanowić nowy dowód w sprawie. Okoliczność ta zatem była już przedmiotem oceny w kontekście dopuszczalności wznowienia prawomocnego

postępowania karnego. Wskazane w postanowieniu Sądu Najwyższego II KO 100/21 ustalenia pozostają aktualne i przesądzają o oczywistym braku podstaw do wznowienia postępowania.

Jednocześnie żadna z pozostałych podnoszonych we wniosku okoliczności nie może być uznana za skuteczną podstawę do wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem. Stanović jej nie może z całą pewnością polemika skazanego z przyjętą kwalifikacją prawną przypisanych mu czynów, zarówno w zakresie nieuwzględnienia przez sąd wniosku prokuratora o zmianę kwalifikacji prawnej czynu, jako, że kwalifikacja ta odpowiadać ma przede wszystkim ustalonemu stanowi faktycznemu sprawy i przyjętemu opisowi czynu, a decyzja należy w tym zakresie do sądu, a nie prokuratora, jak też własna ocena prawidłowości przyjętej kwalifikacji prawnej czynów przypisanych skazanemu. Podstawą skuteczną żądania wznowienia postępowania nie mogą być także zarzuty kwestionujące wymiar kary w oparciu o zarzut błędnej kwalifikacji prawnej czynu przyjętej w prawomocnym wyroku skazującym, w tym oparte na proponowanym przez wnioskodawcę kryterium długości pobytu pokrzywdzonych w szpitalu. Jako oczywiście nieskuteczne w tym trybie nadzwyczajnego postępowania ocenić należy zarzuty wskazujące na błędną ocenę wiarygodności zeznań pokrzywdzonych, mającą samoistnie wynikać z ich rozbieżności, której wszakże we wniosku nie wykazano ani nie uprawdopodobniono w zakresie w jakim, ze względu na podstawy z art. 540 § 1 pkt. 2a albo 2b k.p.k. mogłyby być podstawą wznowienia postępowania.

Podkreślić w tym kontekście należy, że nowe fakty lub dowody, stanowiące podstawę wznowienia postępowania, wyartykułowane w treści przepisu 540 § 1 pkt 2 k.p.k. mają wskazywać, że skazany nie popełnił czynu albo jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k.), albo że skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą, albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary, albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary (art. 540 § 1 pkt 2b k.p.k.), tudzież sąd umorzył lub warunkowo umorzył postępowanie karne, błędnie przyjmując popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu (art. 540 § 1 pkt

2c k.p.k.). Jednocześnie wspomnieć wypada, że w sprawie o wznowienie postępowania sąd nie dokonuje na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku, czy też oceny zasadności orzeczenia Sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej, ale jest uprawniony jedynie do zbadania, czy ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na znaczne prawdopodobieństwo wadliwości wyroku skazującego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2017 r., sygn. akt III KO 53/16, LEX nr 2202488).

Wreszcie zawarte we wniosku twierdzenie o „przygotowaniu” przez funkcjonariuszy Policji zeznań pokrzywdzonych uznać należało w świetle akt sprawy i przyjętych przez sądy obu instancji ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów, w tym zeznań pokrzywdzonych za pozbawione podstaw, a nadto wobec oczywistego braku realizacji przesłanek z art. 540 § 1 pkt. 1 k.p.k. za oczywiście bezzasadne.

Konkludując, skazany nie wskazał żadnych okoliczności, które w świetle regulacji art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. oraz art. 540b k.p.k., uzasadniałyby przeprowadzenie postępowania wznowieniowego. Sąd Najwyższy nie dopatrzył się również zaistnienia na gruncie przedmiotowej sprawy innej podstawy obligującej Sąd Najwyższy do rozważenia możliwości wznowienia postępowania z urzędu w oparciu o przepis art. 542 § 3 k.p.k.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.